Örtünmede eş rızası

İsimsiz bayan okuyucumuz: “Örtünmek istiyorum. Eşim izin vermiyor. Önce Allah rızâsı diyorum. Ama eşimi de iknâ etmem gerektiğine inanıyorum. Nasıl iknâ edebilirim?”

Allah’ın emirlerini olduğu gibi--eğip bükmeden, sağa sola çekmeden—algılamak ve uygulamak aslında hem kolay, hem kolaylaştırıcı olmasına rağmen; bazen bu emirler bir ateş, bazen bir çile, bazen bir ıztırap, bazen dünyevî bedeli çok ağır bir fiil yumağı haline gelebiliyor.

Bu, yalnız günümüzün problemi değildir!
İnsanlık tarihi bunu böyle yazmıştır.
Bizim şimdi kolayca söyleyebildiğimiz “Lâ ilâhe illallah” kelimesi uğruna tarih eza çeken, cefa çeken, ezilen, işkence gören ve canını feda eden insanlarla doludur!

Allah’ın emirlerini doğru algılamanın böylesine ağır bedel istediği yer ve zamanlar olmuştur ama; acısı nisbetinde sevabı, cefâsı derecesinde feyzi, çilesi oranında yüksek derecesi, zorluğu nisbetinde kıymeti, sabrı derecesinde de ücreti hep büyük olmuştur.
Çünkü Allah Latîf’tir, Habîr’dir, Rahîm’dir, Kerîm’dir, Şekûr’dür, Hakîm’dir, Âdil’dir.
Yani Rabb-i Zülcelâl hoştur, lütuf ve nezaket Sahibidir, her yaptığımızdan haberdardır, merhameti sonsuzdur, cömerttir, ikramları geniştir, her yapılan hayrın ve Kendi rızâsı için katlanılan her ezânın ve cefânın bedelini tastamam ödeyendir, hikmet ve adalet Sahibidir.

Bizden canımızı ve malımızı ister.

Nitekim Kur’ân’ın nazarında iman ve hidayet bir alış veriştir.1 Bu alış veriş; dünyanın geçici ve günübirlik yargılarına karşılık âhiretin ebedî ve yüksek değerlerini tercih etmek, batıl yerine hakka talip olmak, dalâlet yerine hidayeti seçmek, kötülük yerine iyilikleri istemek, şer yerine hayrı arzu etmek demektir.

Ve aslında bizim menfaatimiz de bundadır.
Zira canımızı ve malımızı Allah’a satmadığımızda, kendimiz onları zaten dünyevî medd-i cezirlerde telef olmaktan, tahrip olmaktan ve yok olmaktan kurtaramayacağız. Sattığımızda ise bütün tahribatlardan, yıkımlardan,

bozulmalardan, çürümelerden, dağılmalardan ve yok olmalardan ebediyen kurtulacağız; çünkü,—inşâallah—yeniden hayat, saadet ve huzur bulacağız.

Öyleyse aslında zorlukları eğer Allah rızası için çekiyorsak, sıkıntılara eğer Allah'ın rahmetini umduğumuz için katlanıyorsak, cefayı eğer Allah'ın vefası için yaşıyorsak ve haksızlıklara şayet Allah'ın muhabbeti için göğüs geriyorsak hiç problem yoktur. Asla gam ve kedere mahal yoktur!

Çünkü hemen arkası büsbütün rahmettir, tamamen rızadır, eksiksiz bağışlanmaktır, kat kat sevaptır, kâmilen hayırdır ve hepsi de fevkalâde güzeldir.
Hiç şüphesiz isteriz ki, bizimle beraber olan insanlarla aynı inancı ve aynı değerleri paylaşalım. Hiç olmazsa aynı nezaket ve görgüyü, aynı anlayış ve hoş görüyü, aynı saygı ve sevgiyi birbirimize karşı esirgemeyelim ve insanlığı birlikte tadalım.

Biz onun bir takım telâkkilerine katlanıyor isek, o da bizim bazı düşüncelerimize saygı duysun. Biz onun bazı davranışlarını ve değer yargılarını sinemize çekiyor isek, o da bizim bir takım kanaatlerimizi ve vicdanî kararlarımızı, tercihlerimizi hoş görsün.
Ancak, bu her zaman mümkün olmayabiliyor.

Kur'ân, Hazret-i Nûh (as) ile Hazret-i Lût'un (as) kendilerine inanmayan zevceleri ile Fir'avun'un mü'min eşini örnek verir ve inananlara sabrı tavsiye eder:
"Allah inkâr edenlere Nûh'un zevcesi ile Lût'un zevcesini misal gösterir. Onlar, kullarımızdan iki sâlih kulun nikâhı altında iken onlara karşı hainlik edip inkârlarını gizlemişlerdi de, o iki Peygamber Allah'tan gelen azâbı onlardan savamamışlardı. O iki kadına, 'Cehenneme girenlerle berâber siz de girin!' dendi. Allah, inananlara da Fir'avun'un zevcesini gösterir. O (Fir'avun'un zevcesi), 'Rabb'im, Katından bana cennette bir ev yap. Beni Fir'avun'dan ve onun yaptıklarından kurtar. Beni zâlim toplumdan kurtar' demişti." 2

Bir mü'min olarak, yapmamız gereken iş; yaşadığımız dinin engin hoşgörüsünü ve yüce değerlerini mümkün mertebe, elimizden geldiği kadar, birlikte olduğumuz insanlarla paylaşmak, onlara hissettirmek.

İterek, dışlayarak, tartışarak, kınayarak, yargılayarak değil; asla değil!
Bilâkis severek, sevdirerek, müjdeleyerek, sevgiyle, saygıyla ve şefkatle kucaklayarak, değer vererek, sahip çıkarak; dışlamadan, itmeden, hiçbir davranışını kınamadan, yargılamadan, tartışmadan, söz düellosuna girişmeden; hâlimizle, tavrımızla, yaşayışımızla, sevecenliğimizle, saygımızla…!

Eskiye nazaran bin kat daha yakın, sevecen, olgun ve saygın davranarak.

Tatlı dilden asla vazgeçmeyerek.

Atalarımız, “Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.” demezler mi?
Unutmamalı ki, hak dinin, hidayetin ve tebliğin özünde “kavl-i leyyin”, yani “yumuşak söz ve tatlı dil” vardır.

Nitekim bundan asırlarca önce, o vahşet çağında Hazret-i Mûsâ’ya (as) bile, Firavun gibi bir şiddetli zâlime karşı kavl-i leyyinle davranmak emredilmiştir. 3
Üslûp, tatlı dil; davranış, sevgi ve şefkat; hâl, “özle bütünleşme”ye devam, birlikte olduğumuz kişilerin kanaatlerine sabır, inancımızda ve tercihimizde sebat… Yani siz onu ikna etmeye çalışmayın; çünkü siz örtünmeyi ona teklif ediyor değilsiniz.

Sizin inancınızda, yaşayışınızda ve yeni tercihinizde sabit duruşunuz onda zamanla saygı uyandıracak ve Allah’ın izniyle sizi anlamasını sağlayacaktır.

Dipnotlar:

1- Tevbe Sûresi, 9/111,
2- Tahrîm Sûresi, 66/10, 11,
3- Tâhâ Sûresi, 20/44.